

[Lykketoff]

end resten af dansk erhvervsliv. Selvfølgelig har der været fallitter. Formålet med det her er ikke at afværge enhver fallit; tværtimod, fondenes opgave er selvfølgelig at gå ind forretningsmæssigt og vurdere, hvor vi skal sikre dansk beskæftigelse, og hvor vi skal styrke udviklingen, så vi får et mere moderne, mere konkurrencedygtigt erhvervsliv, der kan klare sig på det internationale marked.

Så synes jeg i øvrigt, at netop Dyrtidsfondens rolle i Sadolin & Holmblad-overenskomsten er et eksempel på det modsatte af det, hr. Preben Møller Hansen ville have det til at være, nemlig et eksempel på, hvordan man gik ind og ved en overenskomst mellem aktionærerne og i et samarbejde med medarbejderne forhindrede, at der blev tale om en uvenlig udenlandsk overtagelse. Jeg synes, det er en understregning af nytten af, at fondenes muligheder bliver større, end de er for nærværende.

Så har jeg i øvrigt noteret mig i debattens løb, at der jo er indtil flere flertal for at gøre noget på dette område. Det synes jeg vi stille og roligt skal sætte os ned under udvalgsarbejdet og finde ud af hvordan vi kan udnytte mest konstruktivt, mest perspektivrigt.

Det, man i hvert fald som arbejdsminister må kunne udlede af debatten i dag, er, at syltekrukkeløsningen duer ikke. Det er her i Folketinget, og det er nu, vi skal finde den endelige udformning af en løsning, der både er en liberalisering af fondenes mulighed for at gå ind risikovilligt og en demokratisering, en decentralisering af den indflydelse, som fondene kan opnå på virksomhedernes daglige drift, ud til de ansatte.

Jeg er, vil jeg godt sige, bestemt ikke påvirket – det var vi heller ikke, før vi udarbejdede forslaget – af den diskussion, som SF's ordfører og Det Radikale Venstres ordfører har rejst om, hvorvidt det nu er nødvendigt med en nødbremse, når man uddelegerer til de ansatte den stemmeret, Dyrtidsfonden f.eks. har i kraft af en stor aktiebesiddelse i en virksomhed. Vi har selv haft den diskussion. Jeg vil godt sige, at vi er åbne over for eksempelvis at vende den konstruktion om og sige: O.k., vi uddelegerer; de ansattes repræsentanter forvalter den stemmeret, men de gør det selvfølgelig under ansvar juridisk og moralsk over for de overordnede hensyn, der er til at forvalte lønmodtagernes pensionspenge ordentligt og pænt, og de gør det med en eller anden grad af pligt til at høre fondenes ledelse i store dispositioner.

Hvis man kan vende det om på den måde, synes jeg, det er en model, man kan diskutere med lige så stor nytte som den, vi har forsøgt os med. Det burde altså ikke være noget, der forhindrede, at et flertal fik gang i det perspektiv, det demokratiske eksperiment, der er i at lægge den indflydelse, der kan være knyttet til en stor aktieinvestering i en virksomhed, ud til de ansatte.

Dernæst vil jeg sige, at jeg gerne vil overveje, om bestemmende indflydelse, som den radikale ordfører var inde på, er en bedre formel. Det er jeg ikke overbevist om, men på den anden side har det jo ikke været formålet med det her, at fondene skulle ind og have bestemmende indflydelse alene i den enkelte virksomhed.

Det, der kunne være nyttigt at fastholde under alle omstændigheder, det, vi lægger meget vægt på, og som vi synes er væsentligt, er, at fondene har mulighed for til alle praktiske formål at være inde med mindst en tredjedel af stemmeretten i en virksomhed og dermed kan forhindre vedtægtsændringer, der eksempelvis letter en uvenlig udvikling i beskæftigelsesforholdene og i det hele taget herhjemme. Det synes vi er vigtigt. Men procentdelen præcis er selvfølgelig til diskussion fra vores side. Formelen for, hvordan man sikrer, at der i hvert fald bliver en væsentlig liberalisering, er vi selvfølgelig også indstillet på at diskutere for at finde en praktisk løsning.

Jeg er glad for, at der fra mange sider har været en forståelse for – som jeg opfattede det: et flertal bakkende op bag ideen om – at man skal have en fri adgang til at lave datterselskaber til særlig risikobetonede aktiviteter, og at et meget bredt flertal, som jeg hørte det, i det hele taget er indstillet på at liberalisere i retning af, at en væsentlig større andel af ATP's og Dyrtidsfondens samlede midler kan gå ind i risikovillig placering.

Jeg er enig med arbejdsministeren i, at det ikke er noget meget akut behov for ATP's vedkommende, sådan som også jeg har læst mig til det, men det er det for Dyrtidsfondens vedkommende, og vi kan lige så godt sørge for, at der bliver et albuering for begge institutionerne på dette område. Det havde jeg til alt held også indtryk af at der var en meget bred forståelse for her i Folketinget.

Så jeg må sige, at jeg betragter debatten, som på mange måder havde uventede vinkler, og